

Les repercussions del 9-M

Debat republicà

Esquerra ha de començar un nou cicle, que s'iniciarà amb el congrés del partit al mes de juny

JOAN
Puigercós

J a han transcorregut dues setmanes des del 9 de març. Quinze dies són una distància prou significativa per poder valorar tant els resultats com les conseqüències que es deriven de la celebració d'aquestes eleccions. Abans, però, crec que és necessari començar donant les gràcies als catalans que ens van fer confiança, prop de 300.000. Si mirem cap enrere, podem comprovar que es tracta d'una xifra considerable. És un punt de partida per iniciar la represa d'Esquerra Republicana de Catalunya. També és de justícia recordar l'esforç que els candidats i l'estructura organitzativa i territorial del partit han fet en aquesta campanya.

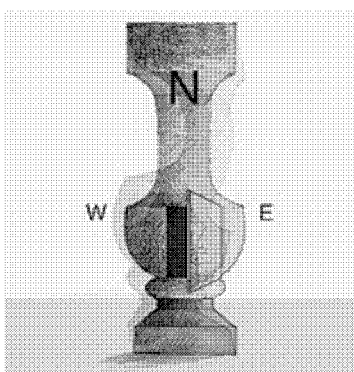
Deia que les 300.000 paperetes són una xifra important, però evidentment està molt lluny dels resultats assolits ara fa quatre anys, quan el nostre partit es va situar amb vuit diputats al Parlament espanyol. Hem d'admetre que la reculada ha estat gran. No m'estendré en les causes, perquè la major part ja les hem assenyalat aquests darrers dies: la por al Partit Popular i l'abstenció de molts votants catalanistes, entre d'altres, han reduït les expectatives del nostre partit. El fracàs no ha estat no haver assolit els mateixos resultats que el 2004, sinó quedar-nos a uns milers de vots dels cinc diputats, perquè tots érem conscients de l'estat d'excepcionalitat d'aquelles eleccions.

¿Ara, què? És una pregunta que es fan molts ciutadans i militants. Esquerra ha de començar un nou cicle, que s'iniciarà amb el procés congressual del juny. Un procés que ha d'escollir la direcció i establir les línies estratègiques que han de

guiar el partit en els propers quatre anys. Esquerra ha de ser capaç de fer un debat serè, d'idees, programes, equips i persones. Un debat transparent en el qual els militants hem de decidir quin rumb hem de prendre. De la tranquil·litat i la responsabilitat de tots en dependrà l'arrencada i la gestió exitosa del nou cicle.

En altres paraules, és molt important que l'endemà del congrés de juny, el partit en surti enfortit i amb la voluntat de saber sumar i incorporar totes les sensibilitats. Tenim exemples en altres països de com un debat congressual ric i obert, i al mateix temps conciliador, ofereix una imatge molt potent als electors. M'atreviria a dir que ara toca fer un debat republicà —de valors republicans—; és a dir, participatiu, obert, transparent i amb voluntat constructiva.

SOBRETOT perquè, des del punt de vista polític, els resultats del 9 de març no han aclarit cap dels dubtes i ombres que avui plenen sobre l'agenda política catalana. Catalunya ha votat massivament contra el Partit Popular, però la dreta espanyola no solament ha resistit, sinó que ha crescut en nombre de diputats. Malgrat el lifting que **Mariano Rajoy** vol fer al seu equip, l'actitud i la pressió sobre Catalunya continuaran. Amb aquests resultats, qualsevol canvi en la di-

Necessitem un diàleg serè, transparent, de programes i idees. Els militants hem de decidir quin rumb hem de prendre

recció dels populars anirà segurament a pitjor. Només una enfonçada electoral de **Rajoy** podria haver posat les coses més fàcils perquè Catalunya pogués tenir tot allò que necessita: reduir el dèficit fiscal, posar al dia els ferrocarrils, rescatar peatges, crear noves infraestructures i, sobretot, assolir el control de grans equipaments, com els aeroports. Tot seguirà sent difícil, perquè a les reticències i el previsible fre de mà que posarà a Catalunya el nou Govern de **Zapatero** s'hi afegirà la pressió renovada dels **Aznar** i companyia.

No he estat mai una persona pessimista, però intento ser un observador diligent de la realitat. I crec que l'agenda no serà fàcil. Abans de l'agost caldrà establir un acord de finançament amb l'Estat, un acord inajornable. El Govern de Catalunya necessita més que mai més re-

curso per poder tirar endavant projectes bàsics com són la llei de serveis socials, la millora del model educatiu i el sistema de salut. A aquesta pressió estival hem d'afegir també l'espasa de **Dàmocles** que representa la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.

I no podem perdre de vista que hem iniciat també el debat sobre una de les lleis més importants per al nostre país, la de l'educació. O tot allò que fa referència a l'aigua i l'energia. Són debats inajornables que requereixen consens i planificació. I tots els reptes i alguna amenaça que he relatat fins ara es donen en un context d'incertesa econòmica per l'aturada d'alguns sectors com la construcció, l'augment del preu del petroli i la debilitat del dòlar, que ens compliquen les exportacions i el turisme.

CATALUNYA i la resta de la nació catalana necessita un partit independentista, d'esquerra modernitzadora, capaç de generar acords, que sigui pràctic i pugui esdevenir un puntal per al país a l'hora fer passos endavant, marcar prioritats i empenyer els altres partits catalans cap a un nou escenari de més sobirania. Per fer això, el primer que caldrà fer és que al juny surti una Esquerra Republicana cohesionada, forta i plural. Ens caldrà a tots una gran dosi de respecte, intel·ligència emocional i tolerància.

Estic convençut que entre tots podrem donar un exemple de debat republicà constructiu i participatiu, que pot ser un revulsiu davant la sensació de desinterès de molts ciutadans per la política. Com a secretari general d'Esquerra Republicana, és el que demano als militants, i aquest és el meu compromís. ■

Secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya.